

Список використаних джерел

1. Колот А. М., Данюк В. М. Оновлення підручників у контексті фундаменталізації змісту освіти // Наукова складова навчального процесу та інноваційні технології його розвитку: зб. Матеріалів наук.-метод. конф. 12 квіт. 2011 р.: у 2 т. — Т. 1. — К.: КНЕУ, 2011. — 549 с.
2. Закон України «Про судоустрій та статус суддів» // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2453-17>
3. Закон України «Про доступ до судових рішень» від // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/3262-15>
4. Quality education and competencies for life/Workshop 3/Background Paper# 2004. P.6
5. Марушко О. І. Емпіричні правові дослідження як складова засвоєння юридичних дисциплін // Наукова складова навчального процесу та інноваційні технології його розвитку: зб. Матеріалів наук.-метод. конф. 12 квіт. 2011 р.: у 2 т. — Т. 2. — К.: КНЕУ, 2011. — 549 с.

Стаття надійшла до редакції 17.05.13.

Н. М. Демченко
асистент кафедри
цивільного та трудового права
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ПРОБЛЕМИ ЯКОСТІ ПІДБОРУ КАДРІВ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ УКРАЇНИ

Професія юриста завжди була престижною та цікавою. Однак враховуючи вагомість ролі юриста у сучасному суспільстві та постійного розвитку і вдосконалення вищої освіти (вищої юридичної освіти в тому числі) в Україні, існують деякі проблеми при підготовці вищезазначених фахівців.

Ключовою постаттю у підготовці молодих фахівців є науково-педагогічні працівники вищої школи. Професійна діяльність зазначених працівників характеризується своєю специфікою та складністю науково-педагогічної праці. Остання потребує по-

стійшого підвищення кваліфікації. Науково-педагогічний працівник юридичного факультету вищого навчального закладу повинен поєднувати у собі: 1) здатність викладати у вищому навчальному закладі; 2) займатися науковою роботою; 3) бути кваліфікованим спеціалістом у сфері права, постійно підтримуючи свою кваліфікацію.

Однак є певні фактори, які негативно впливають на кадровий потенціал вищої школи. Одним із таких факторів є еміграція працівників вищої кваліфікації, на що дуже часто впливає низька заробітна плата, порівняно із пропозиціями зарубіжних вищих навчальних закладів.

Зрозуміло, що необхідною умовою підвищення якості вищої освіти є створення системи підбору найбільш освічених, професійно підготовлених, творчих людей до викладання у вищих навчальних закладах, системи, яка мотивує їхній постійний професійний ріст і творчий пошук [3, с. 198].

Іншим шляхом вирішення проблеми підвищення якості підготовки фахівців у вищій школі є дієва система контролю якості освіти і стимулювання постійного зростання якості викладання. Але, спершу, необхідна ефективна система відбору науково-педагогічних кадрів.

Однією із проблем подальшого розвитку вищої юридичної освіти в Україні є велика кількість вищих навчальних закладів, які готують юристів. Через це ринок праці переобтяжений юристами, які не всі, на жаль, є провідними спеціалістами. Достатньо велика кількість вищих навчальних закладів (далі — ВНЗ), які готують юристів не є профільними ВНЗ. Однак, це не означає, що такі навчальні заклади не можуть готувати кваліфікованих спеціалістів — юристів, навпаки, залежно від спеціалізації ВНЗ, повинна бути і спеціалізація юриста такого навчального закладу. Звісно, що ВНЗ, який готує молодих спеціалістів з легкої промисловості, наприклад, не повинен готувати юристів у сфері кримінального права. Враховуючи те, що в подальшому виникає потреба у юристах певної вузької спеціалізації, наприклад, фахівця-юриста у податковому праві, саме непрофільні ВНЗ можуть допомогти юридичним ВНЗ у підготовці юристів певної спеціалізації.

Однією із проблем української вищої освіти можна назвати відсутність внутрішнього соціального замовлення, тобто попиту на спеціалістів [1, с. 36].

Кожний навчальний заклад сильний насамперед складом науково-педагогічних кадрів. Постійне підвищення кваліфікації науково-педагогічних кадрів є основним напрямом забезпечення ефективної роботи вищого навчального закладу.

Реформаційні процеси, які спрямовані на досягнення якісно нового стану системи підготовки кадрів вищої кваліфікації нової генерації, що буде відповідати сучасному світовому рівню, забезпечують пріоритетний розвиток освіти та науки, інтеграцію у міжнародний та європейський простір [2, с. 75].

Отже, робота науково-педагогічних працівників юридичних факультетів або вищих навчальних закладів (тим більше вузької спеціальності) є складною та специфічною, тому необхідним є чітка система підготовки зазначених кадрів для ВНЗ. Викладачі можуть мати схильність до наукової роботи, але не до викладацької (педагогічної), або мати досвід у практичній діяльності і не мати наукового ступеня. Одним із шляхів поповнення науково-педагогічних працівників ВНЗ є аспірантура та докторантура, однак, не всі аспіранти після успішного навчання залишаються викладачами ВНЗ.

Усе це призводить до старіння наукових кадрів, еміграції кращих спеціалістів за кордон через низьку заробітну плату, відсутності у молоді можливостей отримання робочого місця.

Можна зробити висновок, що варто: вивчати нерозвинені в Україні галузі права, як: медичне, інтелектуальне, страхове, авторське та суміжні права; розширити спеціальності профільних юридичних ВНЗ, юридичним факультетам непрофільних ВНЗ приділити увагу більш вузької спеціалізації (наприклад, ВНЗ у сфері культури та мистецтв — юриста в авторському праві).

Список використаних джерел

1. *Артемчук Г. І.* Вища школа України: реальність і тенденції розвитку: Монографія / Г.І. Артемчук, В.В. Попович, Г.Г. Січкаренко. — К. : Ленвіт, 2004. — 176 с.
2. *Домбровська С. М.* Державне управління вищої освіти в умовах трансформаційних перетворень / С.М. Домбровська. — Харків: Оберіг, 2010. — 174 с.
3. *Навроцький О. І.* Вища школа України в умовах трансформації суспільства. — Харків: Основа, 2000. — 240 с.

Стаття надійшла до редакції 05.08.13.